

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 654/25
13.3.2025. године
Београд

У И М Е Н А Р О Д А

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Марине Јакић, председника већа, Ивана Илића и Татјане Обренчевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., коју заступа адвокат Владимир Шумкарац из Београда, Теразије 16, против тужене ББ из ..., коју заступа адвокат Боривоје Катић из Београда, ул. Драгутина Милутиновића 3, ради права на нужни наследни део, одлучујући о жалби тужиле изјављеној на пресуду Првог основног суда у Београду П. 6976/22 од 28.03.2024. године, у седници одржаној 13.03.2025. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиле и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П. 6976/22 од 28.03.2024. године.

Свака странка сноси своје трошкове другостепеног поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Ставом првим побијане пресуде је одбијен тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је уговором о поклону Ов. 2296/98 од 25.02.1998. године повређено право на нужни део тужиле у заоставштини пок. ВВ и да се тужена обавезе да тужилци на име вредности њеног нужног наследног дела исплати 3.500.000,00 динара. Ставом другим тужилца је обавезана да туженој плати парничне трошкове од 354.900,00 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Тужилца је благовремено изјавила жалбу на ову пресуду из свих разлога предвиђених у члану 373 став 1 ЗПП, а тужена је поднела одговор на жалбу и обе странке су тражиле трошкове другостепеног поступка по приложеним трошковницима.

Апелациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 386 ЗПП и одлучио као у изреци из ових разлога.

У спроведеном поступку нема битних повреда одредаба парничног поступка из

члана 374 став 2 тачка 1,2,3,5,7 и 9 ЗПП на које другостепени суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, на коју се указује жалбом, јер је побијана пресуда довољно образложена и непротивречна, а нема ни друге недостатке због којих њена правилност не би могла да се испита.

Према утврђеном чињеничном стању мајка странака пок. ВВ је преминула 17.08.2020. године а за наследника на њеној заоставштини је решењем јавног бележника у Панчеву О. 1915/20 од 28.10.2020. године оглашена тужиља. Тужена се прихватила наслеђа и свој наследни део је уступила тужиљи. Заоставштину пок. ВВ представљају доспеле неисплаћене пензије у износу од 25.808,72 динара средства на текућим рачунима код “Војвођанске банке”, “Поштанске штедионице” и “Bance Intesa”, потраживања према РФ ПИО по захтеву за негу и помоћ другог лица и акције из приватизационог регистра. Није достављен доказ на околност да ли је на наведеним рачунима било средстава и у ком износу као ни на околност вредности акција и потраживања по захтеву за туђу негу и помоћ. На околност трошкова сахране је достављен само рачун каменорезачке радње на износ од 470 евра од 15.12.2021. године. Пок. ВВ је уговором Ов. 2296/98 од 25.02.1998. године туженој поклонила трособан стан у ... на кп. ... КО ..., а тужена је доставила уговор ОПУ 116-2018 од 12.02.2018. године из којег произлази да је предмет поклона продала за живота поклонодавца по цени од 122.500 евра.

Тужиља је на рочишту од 28.03.2024. године повукла предлог за економско вештачење па је суд оценио да поднетим доказима не може са сигурношћу да се утврди вредност заоставштине на основу које се израчунава нужни део и вредност поклона и применом правила о терету доказивања из члана 231 став 2 ЗПП је одбио тужбени захтев.

Чланом 48 ЗОН је прописано да се вредност заоставштине на основу које се израчунава нужни део утврђује тако што се најпре попише и процени целокупна имовина коју оставилац има у тренутку смрти заједно са свим располагањима и потраживањима, да се од тога одбијају оставиочеви дугови и уобичајени трошкови сахране и трошкови процене заоставштине а остатку се додаје вредност свих поклона које је оставилац учинио неком од законских наследника и вредност поклона учињених у последњој години живота лицима која нису законски наследници. По одредби из члана 72 ЗОН вредност поклона се утврђује по цени поклоњене ствари у време рачунавања, а према стању ствари у време учињеног поклона.

Вредност заоставштине и вредност поклона су чињенице од којих зависи остварење захтева па је терет доказивања по одредби из члана 231 став 2 ЗПП на тужиоцу. Вредност заоставштине, вредност поклона и вредност нужног дела може да се доказује свим доказним средствима па и вештачењем. У овом случају предлог за вештачење је повучен, а вредност заоставштине није могла да се утврди искључиво увидом у наследно решење јер нису понуђени други докази на околност постојања и износа потраживања на банковним рачунима наведеним у наследном решењу и вредности акција. Из приложеног купопродајног уговора од 12.02.2018. године може да се утврди цена стана у време продаје, али продаја је извршена две године пре отварања наслеђа и шест година пре обрачуна, стање стана у време када је поклон учињен 1998.

године није познато, а вредности на основу којих се израчунава нужни део међу странкама нису биле неспорне, па је суд правилно оценио да вредност нужног дела није могла са сигурношћу да се утврди на основу поднетих доказа и применом процесних правила о терету доказивања је правилно закључио да повреда и вредност нужног дела нису доказане и у складу са тим закључком је правилно одбио тужбени захтев.

Решење о парничним трошковима је донето правилном применом члана 153 став 1 ЗПП.

Тужиљи према постигнутом успеху не припадају трошкови другостепеног поступка а одговор на жалбу није обавезна парнична радња и није у кругу издатака који су у смислу члана 154 став 1 ЗПП туженој били нужни за поступак по жалби супротне странке и због тога је одлучено да свака странка сноси своје трошкове другостепеног поступка.

Из наведених разлога на основу члана 390 и 165 став 1 ЗПП је одлучено као у изреци.

**Председник већа-судија
Марина Јакић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић